

Buda Maraton

Harmáshatár-hegy

2007. május 1.

Nem bírtam elaludni éjjel, úgyhogy fél kettőig bámultam a tévét, aztán sikerült elaludnom, de csak annyira, hogy a tévé kikapcsolására megint felébredtem...

Ennél már csak az volt a furcsább, hogy háromnegyed hatkor meg már felriadtam, úgyhogy kellőképpen kipihent voltam.

Az indulásnál kicsit elkéstünk, bringát szereltünk, meg rovarriasztót guberáltunk a kocsiból, úgyhogy tíz perc késéssel értünk a találkához, ahol Árpi és Tivadar várt minket. Roobi kimentette magát, úgyhogy indultunk is.

A Virágosnyereg felé vettük az irányt, szerintem a következő két hétben ez lesz a standard útvonalam... Móninak újdonság volt az útvonal, de jól bírta. Persze a srácok száz méteren kétszázat vertek ránk, de kibírtuk valahogy...

A kút előtti meredek szakaszt az erdőn át teljesítettük, kellemesen hűvös volt, rovarokkal tele. A kúttól mentünk szépen tovább, szemből a Cseke Rt. teherautója zúgott le, betérítve minket porral. Ezúton is köszöni!

Hamarosan megpillantottuk a távolban a sátortábor, ahol a bringások gyülekeztek. Nemsokára oda is értünk. A rajtig szépen gyülekezett a tömeg, bár nekem végig az volt az érzésem, hogy kevesebb, mint mondjuk két éve (a tavalyi nem mérvadó a rendkívüli időjárás miatt).

A nevezés után hamar elszaladt az idő, elkezdtek felsorakozni a rajtvonalon a versenyzők. Egy pár percig nem történt semmi, hiszen a versenyzők előtt állt egy motor, néhány fotós... Vártak. Aztán egyszer csak felhangzott a Fájöörr!!!! és már ment is a tömeg. Hatalmas kígyó hullámozott a reptér fűvén. Épphogy visszaértünk a pályához, máris jöttek hatalmas tempóban lefelé. Porfelhő burkolta be a nézőket, kattogtak a fényképezőgépek. És elsuhantak.

Kaszi Gagesszel és Tivadarral lementek a pálya másik végére, sajnos nem jött be az ötletük, mert a pálya nem arra ment. Egy korábbi útvonalon kapaszkodtak felfelé a Virágosnyereg felé.

Elcsendesedett a táj, kihasználva ezt, elmentünk Gázló szórólapo osztogatni, egészen pontosan a parkoló autókra helyeztünk el kb. 2-300 darabot. Mire visszaértünk a sátorhoz, már jöttek a rövid távot teljesítők, aztán nemsoká érkezett RZsolti, olyan hirtelen, hogy nem is vártuk. Singlespeed-del parádés tempóban teljesített.

Így aztán odaálltunk a kordonhoz és vártuk a mieinket. Jöttek is. Veronika, Gyuri, eBalázs, Laci, dr.Root és Schat.

A pálya mindenkinek tetszett, bár a 20 kilométeres táv 16 volt, a 40-es pedig 32, ez többeket meglepett a taktikában valószínűleg, és talán ezért volt az, hogy néhányan megdöbbenően érkeztek a célba.

Szemtanúi voltunk egy gázolásnak is, ketten egyszerre ugrottak fel az utolsó technikát igénylő eszközre, a dobbantóra, egyikőjük azonban elvesztette az egyensúlyát és rádőlt a másikra. Neki jobban fájhatott, meg leesett a lánc is, a véletlen fél felpattant és ment tovább, az okozó pedig kétségbeesetten próbálta visszatenni láncát, hogy beguruljon a célba...

Mikor mindenki beért, összecsomagoltunk és Tivadarral hármásban elindultunk hazafelé, nem tudván, hogy Veronika harmadik lett. Ha esetleg kiderül időben, alighanem megvártuk volna. Mindegy, ezúton is gratulálok!

Hazáig eseménytelen utunk volt. Itthon szembesültünk az arcunkkal a tükörben, amely vörösre égett. Nekem az eddigi fehér területek, mint a homlokom és a bukósisak pántja, de gyk. mindenhol, ahol nem voltunk befedve. Úgyhogy most két vörös rák lakik itthon.

Hát így történt.

Képek itt: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157600164449006/>

Árpi képei itt: <http://www.flickr.com/photos/laszloarpi/sets/72157600164317573/>